

Ciril Zlobec

SVETA MESTA TVOJEGA TELESA

KVADRATURA KROGA

Celo v ljubezni redko se dogaja,
da ves podarja se, kdor vse si jemlje,
da sva si kot dotik neba in zemlje,
da duša z dušo se v telesu spaja.

Nikoli ne sprašujva se, kdo koga
kdaj vodi, ko za roko se drživa,
morda se drug za drugega bojiva,
ko tavava v tej kvadraturi kroga.

Stisk roke, čutim, včasih popusti,
da v strahu vprašam se: Sem jaz? Si ti?
Ti vidiš v tem moj strahopetni beg
od tebe, jaz tvoj tihi odmik od mene.

A ves čas v sizifovsko strmi breg
k prividu vrha naju vse bolj žene.

SVETA MESTA TVOJEGA TELESA

V ljubezen verujoč kot plah kristjan
v boga nad sabo ves čas mislim nate,
z zaupanjem vse stiske, vse zagate
srca in duše predte dan na dan

razgrinjam in te strastno molim:
v telo s poljubi vžigam ti svoj križ
pripadnosti, in ti pod njim goriš,
jaz dogorevam, vendarle nikoli

ne ugasnem v medel romarski spomin
na sveta mesta tvojega telesa,
še zmerom vabijo me iz višin

nečesa lepega, globin nečesa,
kar je kot čudež čudežev. Mordà
spet stara vrtoglavica srca.

(Pričujoči sonet je znani italijanski pesnik Luciano Luksi prevedel in uvrstil v svojo antologijo »Mesec ljubezni – najlepše ljubezenske pesmi vseh časov in dežel«, ki jo je februarja letos v žepni izdaji in zelo visoki nakladi 100.000 izvodov izdala založba Newton v Rimu. Tako je Ciril Zlobec (kot edini Slovenec) prišel v družbo starih največjih pesniških imen svetovne ljubezenske lirike vseh časov.)

TO JE HAZARD

Jaz sam sem ves zaklad postal in zanj se zbal,
zakopal ga, skopuh, globoko vase,
zdaj hočem še in še, jemal bi in jemal,
popotnico skoz te razsipne čase.

Zdaj kocka sem na najbolj nori vseh rulet.
To je hazard, popolna radovednost:
jaz proti vsem, za vse, jaz v upanje preklet,
da ljubljen in ljubeč najvišja vrednost

sam sebi bi postal, goljuf in goljufan.
Kot zemlja na pomlad ljubezni sem odprt,
v dežju in soncu njene milosti zrahljan

do korenin; če prideš, bom cvetoči vrt,
ko prideš, z bosimi nogami stopi vanj
in jaz bom rosa na stopalih tvojih sanj.

BOLEČINA

Verjameva: najgloblja vseh globin
je najina ljubezen dvoedina,
in veva: globlja je le bolečina,
ki divja dvigne se prav iz globin

te najine ljubezni, je gejzir,
ki zgane se, ko njegov čas napoči,
navzgor, ves čas navzgor, navzgor se toči,
doslej bile so, zdaj ni več ovir,

zemljó raztaplja, skalne sklade kolje,
privre na dan in – večno slep spregleda:
nebo nad njim, pod njim zeleno polje,

pomirjen, vdan sam vase se seseda,
je skoraj jezero, je spet globina:
zdaj v njem zrcali se neba vedrina.

JEZERO

Povsod si že: pretesna sem posoda
za strašno neizmernost tebe v meni,
vsa stopaš vame, vsa ostajaš v meni,
iz mene si ne iščeš več izhoda.

Postal sem skrito jezero v globini
nevidne gore časa. Še se polni,
ker še sta najini življenji polni
ljubezni, v rádosti in bolečini.

Vem, tudi v tebi ni že več prostora,
a jaz od vsepovsod se vate točim
in čutim: sleherna ljubezen mora,
če naj živi, na pot za nemogočim.

Naj jezero, že polno, še se polni.
Dna se dotikam, pod nebo se bočim.
Pod vódo so samo rešilni čolni.

PREIZKUŠNJA

Vse bolj sem zbeگان, vsak dan bolj prestrašen
za tisto malo, kar je še ostalo.
Bil sem bogat, v bogastvu samopašen,
že tudi vse mi je bilo premalo.

Ljubezen je posoda, ki se polni
in le prepolna se čez rob prelije,
ko ladja tone, so rešilni čolni
ves up, ki v oceansko noč posije.

Rešilni čolni dolgega rodu
pomladnih ros, poletnih sonc, tišine
jesenskega obilja, zdaj in tu.

Vem, prej zaceli se telo kot duša,
a, glej, še brodolom je lep, ko mine.
Ljubezen sama sebe preizkuša.

STOPNICE K TEBI

Navzgor sem stopal, štel stopnice k vrhu,
se čudil: lahek bil je moj korak,
in sem še bolj se čudil: v čudnem srhu
začutil sem, da vse bolj tonem v mrak.

Stopnice k tebi, vendar samo z dna
so Jakobova lestev, svetle sanje:
v svetlobo stopim, sprejme me temà.
O, vem, to je to večno potovanje

od vsepovsod in zmerom k tebi – s tabo.
Kako bi, ko te iščem, hodil sam?
Brez tebe, sam, bi v lastno se pozabo

odložil kje ob poti, bogve kam
se zgubil, le še okrog sebe krožil
in v gluho noč nad zlo usodo tožil.

ZAPISOVANJE SANJ

1.

Sanjalo se mi je: kot tulipan
se jutro je odpiralo pred mano,
vse vrelo je, kipelo razigrano,
da pred tem čarom stal sem kot vkopan.

Stal kot vkopan v križišču brez poti,
nikamor od nikoder ene same,
jutranja zarja pljuskala je vame,
da bil sem, kot da me obliva kri.

Sam na brezpotju, vendarle odločen,
da najdem pot, da pridem . . . kam?
V avgust! me vzdrami glas in kot uročen

prisluhnem mu, ga v hipu prepoznam,
ta božji glas, ki moraš mu slediti,
saj veš: Če ni poti, je čas. Pohiti!

2.

Znenada, sanjal sem, se je zgodilo:
najprej so rôke mi ušle iz rok,
potem so nôge mi ušle iz nog,
iz prsi mi srce je pobegnilo.

Ves, kos za kosom stopal sem iz sebe,
oči, nos, usta, misli, zvok besed,
in kot zloženka se sestavlja spet
in si govoril: Vse zaradi tebe.

A sem ostal celota tu in tam,
ves tu in tam in ves čas se ljubeč
s teboj, po tebi ves čas hrepeneč.

To je ljubezen: nič več nisem sam,
zdaj sanje sanjam in živim v dvojini
in sem, zdaj že sam v sebi, dvoedini.

3.

Spet sanje so bile: lep, sončen dan,
vendàr brez sonca, z vrha gore lila
je čudežna svetloba, se krepila,
da bil ves svet od nje je obsijan.

V ta čar strmela sva objeta, hkrati
pa tudi nárazen, jaz do pasu
brodeč po reki seženj od mostu,
ti sama samcata na gozdni trati.

Nemiren sanjal sem, da vse to sanjam,
da sončen dan je, sonca pa nikjer,
da v svet in v naju sije temna gora,

da nisva skupaj, a se nadte sklanjam...
Potem pa je tvoj glas, ozvočen mir,
pretrgal sanje: Te spet tlači mora?